

Antoni Pla

Caragol,

5 contes
amb molt de gust

Caragol, 5 contes amb molt de gust

© 2017 Antoni Pla González

© D'aquesta edició, Global Design Developmet, S. L.

© Disseny de coberta, Antoni Pla

© Fotografies, Antoni Pla.

Primera edició: Abril del 2017.

Disseny i realització tècnica editorial:

Global design Development S.L.- gdd@gddisseny.com

Xerricó, 19 - 08901 L'Hospitalet de Llobregat

Correcció: Xavier Gaillard Pla

ISBN: 978-84-617-8908-5

Dipòsit Legal: B 5756-2017

Imprès a Catalunya per Service Point FMI S. A.

Reservats tots els drets. Cap part d'aquesta edició, inclòs el disseny de la coberta, pot ser reproduïda, emmagatzemada, transmesa, distribuïda, utilitzada, comunicada públicament o transformada per cap mitjà o sistema, bé sigui elèctric, químic, mecànic, òptic, de gravació o electrogràfic, sense la prèvia atomització escrita de l'editor, llevat d'excepció prevista per la llei.

Caragol, 5 contes amb molt de gust

QUALITAT RESTRINGIDA

Amanida tèbia amb caça i bolets 13

ANAXÀGORES 35

Midi dol 67

II

Caragols de la Iaia 93

SANEJAMENT

Hamburguesa amb patates 145

MALALTS

Macedònia amb xocolata 177

CARAGOL: Una mica de tot

Aclariments:

Tot i que aquests contes estan inspirats (i transcorren) en llocs inventats, totes les receptes són de debò, contrastades i molt bones!

Qualsevol semblança o coincidència amb la realitat és sens dubte pura casualitat, ja que tot és una invenció: relacions, llocs concrets, o situacions passades, presents i futures. Totes les referències a noms o parentius volen semblar reals però no ho són pas.

El que tens a les mans no són més que cinc contes dels que es llegeixen a l'estiu, descansant a l'ombra d'un arbre, a les piscines del poble. Tot i així, recomanem tenir una cuina a prop.

QUALITAT RESTRINGIDA

Amanida tèbia amb caça i bolets

A finals de novembre, com sol passar, el fred era molt més que notable a Les Garrigues. A Cervià els termòmetres no havien superat els dos graus sota zero en tota la nit. A les vuit, quan l'Albert estava carregant les seves eines al cotxe, els marcadors digitals de la placeta tot just havien canviat el tres pel quatre positiu, però de fet la sensació era la mateixa: d'un fred que pela. Carrer avall baixava en Ramon.

—Bon dia, Albert!

—Iep! Noi!

—Què, com ho portes enguany? Iguales o t'han donat permís per superar les quotes?

—Una puta merda. Ahir em va arribar el *mail* de la cooperativa i els molt cabrons m'han dit que no, que la divisió gestora de qualitat té una normativa molt estricta i que si no he complert els criteris protocol·laris de control de creixement i desenvolupament de fruits, és el meu problema...

—Què cabrons! Hauríem de fer alguna cosa...!

—Ja ho pots ben dir...!

—Idò? Què faràs? Ho deixaràs a l'arbre? Ho cremaràs?

—Què vols que faci...? Ara hi anava. Volia tancar el subministrament dels vint bancals de la Pobla i que es fes tot malbé...

—I els de les pomades i cremes?

—Ja he parlat amb en Dani de la divisió cosmètica. Ja tenen excedents i tampoc volen les meves olives... Una merda!

—Eh... Ostres, Albert... Sé que a tu no t'agrada gaire el tema, però si vols... No sé, si et sembla bé... Aquesta nit ens reunim uns quants a Les Arcades. Farem un cigaló i parlarem de coses. Potser podries esperar a demà per pujar cap a la Pobla. Sense compromís, tu mateix...

En Ramon va dir-li tot això a l'Albert amb molt de compte i sense saber molt bé com ho encaixaria. L'Albert era un home ferm que respectava les normes. De fet havia sigut un dels fundadors de la nova cooperativa del camp de Cervià de les Garrigues, cap allà el 2215, uns vint anys enrere. Proposar-li una reunió amb algú que suposadament no feia les coses amb tota la legalitat possible era quelcom arriscat.

—Hmm. Mira, Ramon... Millor un altre dia...

—Bé, bé, només era un comentari... Tranquil. Ens veiem.

—Siau.

Tot va començar quan la gran crisi del 2110 va portar a la ruïna tota la pagesia del Mediterrani. La colonització subtil d'Àfrica per part dels xinesos, a mitjans del segle XXI, va tornar-se descarada i agressiva quan els dirigents del gegant asiàtic van decidir tancar l'aixeta i exigir la recuperació de crèdits i inversions als països on tenien més quotes de poder establertes. Ho tenien tot molt ben preparat. Tenien polítics corromputs o directament formats o imposats per ells. Eren els principals accionistes de totes les indústries bàsiques i controlaven el quaranta per cent de la gestió energètica de pràcticament tot el continent. I tot això no els va costar gaire d'aconseguir. Quan cap país del primer món volia invertir, ells regalaren tecnologia i mà d'obra per construir la xarxa de centrals nuclears més gran que mai s'havia concebut. El conjunt de totes les organitzacions no governamentals sense ànims de lucre tot just podia mantenir un servei precari d'ajuts

sanitaris a unes poques regions subsaharianes; ells, per la seva banda, van construir un hospital central completament equipat a cada capital de nació de tots els països per sota del Txad i fins a Sud-àfrica. Mentre a occident ja li anava bé que en ple segle XXI algunes capitals africanes tinguessin carreteres sense asfaltar cap als seus respectius aeroports, ells van proporcionar maquinària i tècnics qualificats per construir la xarxa de comunicacions per carretera més important de la història: la *trans-african highway*, comparable només a la gran panamericana a l'altra banda de l'oceà però aquest cop amb vies de tren adossades al llarg de tot el seu recorregut. L'enorme dibuix de grans quadrícules d'asfalt i ferro va canviar l'aspecte del continent vist des de l'espai. Àfrica va convertir-se, en qüestió de cinc dècades, en l'hort i graner de tot el món: les seves produccions eren desmesurades i la seva secessió voluntària dels tractats internacionals de comerç els va fer encara més poderosos com a mercat independent. A sobre van tenir la sort que la superpoblació d'Àsia i Europa, amb necessitat d'alimentar els seus habitants, els va acabar donant el control absolut dels preus dels aliments bàsics. Una cosa semblant va passar amb la pesca: primer van construir un petit port aquí i unes plataformes de piscicultius allà. I ben aviat, la gegantina flota pesquera xinesa tenia un parell de ports d'atrancament a cada país costaner del continent, amb els seus pertinents contractes d'exclusivitat signats i referendats a costa dels deutes que cada nació havia contret amb ells pel tema de les solucions energètiques que havien proporcionat. Efectivament va ser el final de la fam i el sorgiment d'una enorme classe mitjana d'orgullosos africans conscients del poder que comporta controlar el menjar del món.

Durant molts anys va estudiar-se com ho havien fet els asiàtics, sobretot quan Europa va decidir tancar fronteres i matxucar els productes africans amb forts aranzels més enllà de qualsevol raonament comercial. Va ser des de Barcelona en

una universitat privada, la Universitat Sala i Martin, molt de moda entre les classes benestants del país, on es va concloure que no hi havia res a fer. El pseudocomunisme latent a Xina havia concebut la seva pròpia existència de país com si es tractés d'una enorme empresa, on tots els recursos i mitjans servien per expandir el negoci, el lloc de treball era el món i el personal es traslladava on fos necessari per consolidar el negoci. Els beneficis, tots els imaginables: terrenys on desenvolupar-se, expansió comercial de totes les indústries nacionals, apropament directe als mercats més rics i -el més important- un reconeixement internacional com a primera potència mundial.

Els grans pensadors de la Sala i Martin ja van sentenciar que tancar el mercat no serviria de res, ni tampoc penalitzar l'entrada als mercats lliures. I així va ser. Tot va trontollar quan van adonar-se que un quilo de patates de Múrcia valia dos euros a qualsevol mercat municipal o gran superfície i una bossa de tres quilos de patates de Mali, amb aranzels, impostos i penalitzacions diverses, valia un amb cinquanta. La lluita va durar uns deu anys: el 2170 la crisi era tan profunda que Europa no va tenir cap altre remei que obrir les portes a un nou concepte de mercat dels aliments. Àfrica colonitzaria Europa amb els seus productes. La llarga agonia dels agricultors europeus duraria més de cinquanta anys.

L'única forma de suportar la desestabilització del sector agrari europeu era, com ja havia sigut el cas anys enrere a tota l'indústria, apostar per la qualitat. Els americans ja ho havien fet amb cert èxit i de poder superar els errors que havien comès, a Europa podria funcionar. Els americans ho havien deixat tot en mans de la seva poderosa xarxa empresarial privada: la conseqüència d'aquest excés de confiança i de la manca d'intervenció en el control va suposar que moltíssimes empreses desapareguessin. O millor dit, que fossin fagocitades per les poques que havien entès el joc. El resultat: la supervivència assegurada. Això sí: amb un preu no del tot satisfactori. Ni millor ni pitjor,

potser diferent, sí, diferent. En pocs anys la gent no tenia ordinador a casa; tenia un Mac. I no anava a treballar en cotxe; anava en Ford. I anar al restaurant, de luxe o de menú, va passar a ser “anar al Kentucky”. El més preocupant, i aquí és quan van el govern va adonar-se que feia tard, va ser quan la nevera, l’abric i els préssecs també eren Mac; els avions duïen motors Ford; o la majoria de les bones sabates eren Kentucky. Avorrit, però econòmicament sostenible.

Els polítics europeus, doncs, van decidir promoure la qualitat, incentivar-la i evidentment controlar-la. Les fusions van ser inevitables, però van marcar-se uns límits coherents que facilitarien la competència més enllà dels interessos de les empreses punteres. D’aquesta manera una petita cooperativa podria tenir un producte molt millor que un gegant agroalimentari i treure’n rendiment, competir.

Cap al 2200 van ser les grans cooperatives del Llevant espanyol les que començaren a implementar els nous plans de qualitat. Aviat la resta van seguir darrere. A Catalunya es van crear grans associacions cooperatives aprofitant els convenis de les denominacions d’origen ja existents sobre cada producte concret. La cursa cap a la qualitat total, tal com ho varen batejar, va afectar tots els pobles. Els esforços dels pagesos, les subvencions i sobretot els estalvis dels primers van suposar l’arribada d’avenços tecnològics increïbles a la majoria de conreus. Tot-hom qui no ho acceptés quedava fora de joc i ho perdia tot. No van ser pocs els que van passar de propietaris a jornalers.

A Cervià no varen trigar gaire a reaccionar. L’any 2214 varen fixar-se les bases de la nova cooperativa agrícola i el gener del 2215 va inaugurar-se la *New Agricultural Cooperative - Fields of Cervià*. Els seus productes anaven molt més enllà que l’oli: sota les ordres d’un grup intern de gestió i màrqueting varen crear-se dues línies, la “*Cervià’s Gold*” i la “*Cervià’s Green*”. Sota aquestes marques es trobaven divisions alimentàries, químiques o consultores pluridisciplinàries. A la venta sota

el paraigua de qualitat total de “*Fields of Cervià*” hi havia des del millor oli de les Garrigues, vi i fruits secs selectes fins a cosmètica de luxe o projectes d’arquitectura sostenible. El ventall era gran però planificat. Tot sota un implacable grup de control de qualitat.

El concepte era bo, a part d’inevitable si es volia sobreviure en un mercat de competició en preus que no feia viable ni la recuperació de les inversions fetes en cultivar el camp.

Els inicis no van ser fàcils; de fet el dèficit de balanços de la cooperativa van durar molts anys, però a poc a poc la qualitat va anar guanyant terreny al preu i finalment, per poc més del que costava el mateix producte procedent d’Àfrica, el consumidor podia gaudir d’una qualitat inqüestionable.

Els primers beneficis van reinvertir-se en tecnologia i de forma quasi invisible les innovacions van esdevenir part de la normalitat del dia a dia, part de la quotidianitat de la pagesia. Va ser tan normal que no van adonar-se del que suposaven en realitat tals canvis.

Tot -absolutament tot- estava sota el control dels gestors de la cooperativa. Al principi eren “normes” a tenir en compte pels associats; dates per fer una cosa o una altra en el cultiu; marcatge de producció; selecció exhaustiva de les races més bones d’arbre i les seves mides, edats, etcètera. Després van anar una mica més enllà. Decidiren controlar la mida dels terrenys adequats per cultivar; la qualitat de nutrients que cada arbre havia de rebre; quan i quin tractament fitosanitari necessitava cada exemplar. La tecnologia els va fer tornar cada cop més exigents. Finalment el control de qualitat era una obsessió vital per a quasi tots els agricultors. I per defecte es va estendre a la majoria de la població i en tots els àmbits de les seves vides.

El que va començar com unes indicacions o recomanacions va convertir-se en unes regles controlades per un estricte equip d’inspectors altament qualificats que sistemàticament apareixien als camps del pagès. Primer assessoraven i ajudaven

en cas que es donés alguna irregularitat, però aviat van passar a sancionar i restringir produccions. Els inspectors van substituir-se per càmeres; i les càmeres, per drons d'anàlisi que sobrevolaven tot el terme de sol a sol, de manera continuada, enviant informes sobre la totalitat dels conreus dels associats a la divisió de qualitat de la cooperativa. El cap de control de producte enviava per via electrònica el consell o la sanció a la persona afectada i aquesta no tenia cap altre remei que patir la decisió. Ja que tot estava absolutament informatitzat, la penalització econòmica es reflectiria directament en els possibles i futurs repartiments de beneficis.

A la llarga els mateixos drons eren capaços d'enviar la sanció a l'afectat i en poc temps es preveia que aquestes màquines voladores també interactuessin directament amb els mateixos arbres per tal de mantenir la normativa establerta.

Per sort, els socis van parar aquesta iniciativa de la divisió de control. Una cosa era intentar satisfer totes les constriccions necessàries per assolir els objectius i una altra que ells no en tinguessin la darrera paraula al respecte.

Els camps estaven comunicats i controlats per consoles wifi des del despatx de cada pagès. Cada arbre era, de fet, un terminal de xarxa amb biosensors que donaven en temps real l'estat de cada planta. Les modificacions genètiques permetien que cada olivera generés nano codis QR per a cada fruit i això permetia als drons controlar qualitat i quantitat de cada camp, cada setmana, cada dia, cada minut. Qualitat total, control total.

Si pel que fos es detectava una anomalia, el dron contactava amb el propietari, amb còpia a la cooperativa, indicant consells o directament els passos a seguir. El pagès havia de resoldre immediatament el problema. En persona, o activant algun auto-cultor, havia d'interactuar amb el camp en concret per resoldre el tema i passar l'informe corresponent a les autoritats de control.

L'obsessió va esdevenir malaltia i així podien veure's e-mails de dron que en condicions normals enviarien cap al metge a l'emissor si aquest fos un ésser humà:

Dron Goldfield 015: Benvolgut senyor Miralles. Estacionari sobre el camp 1415/miralles de coordenades GPS tal i tal, observo incident de creixement irregular d'olives pertanyents a arbre 1415/m/03. 728 olives sanes de QR tal a tal i 58 olives de mida superior al permès i sense identificació QR. Total: 67 olives per sobre de la producció permesa i amb fallida del programa identificador de fruits.

A.- Ordre d'arrencar 67 olives, 58 de les quals han de ser les no identificades.

B.- Enviament d'auto-cultor per reprogramació de consola wifi del camp 1415/miralles (a facturar db.) per reparar auto identificador QR de fruits.

C.- Sanció per falta de manteniment i revisió de cultiu. 67 euros (db: a descomptar de beneficis)

Que tingui un molt bon dia, senyor Miralles. Nota expedient: dg015AM1415

El principal problema era que no va costar gaire que la gent s'acostumés a aquest tipus de missatges. I el més preocupant era que en feien cas.

Els pagesos s'havien convertit en autèntics experts en biologia vegetal i *hardware* d'ús agrícola però la seva nova manera de cultivar i guanyar-se la vida els va convertir en uns obsessos de la xarxa. Telèfons, rellotges, ulleres, sempre un terminal a sobre... Molts van comprar els seus propis drons per autocontrolar-se. L'obsessió patològica per la qualitat va afectar la seva vida per sempre.

Uns pocs, sobretot aquells que no tenien gaires interessos a *Fields of Cervià*, van ser els primers a alertar-se al respecte. Malauradament ningú els va fer gens de cas: l'economia surava i els resultats cada any eren més bons.